

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2018 roku w sprawie z powództwa G. C., A. Z. i A. G. (1) przeciwko H. K.

o zapłatę, Sąd Rejonowy w Łowiczu:

1. zasądził od pozwanej H. K. na rzecz powoda G. C., A. Z., A. G. (2) P.U.H. (...) s.c. w T. 3273,30 zł wraz z odsetkami umownymi od tej kwoty w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od 2 października 2017 roku do 13 czerwca 2018 roku, wynoszącymi łącznie 318,90 zł;
2. zasądzoną w punkcie 1 wyroku kwotę łączną 3592,20 zł rozłożył na 12 miesięcznych rat w wysokości po 299,35 zł każda, płatne do 20 – go dnia każdego kolejnego miesiąca, począwszy od miesiąca, w którym uprawomocni się wyrok – wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;
3. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
4. nie obciążył pozwanej H. K. kosztami procesu na rzecz powoda G. C., A. Z., A. G. (2) P.U.H. (...) s.c. w T., od uwzględnionej części powództwa.

Apelację od tego rozstrzygnięcia w zakresie pktu 2. tj. rozłożenia zasądzonej kwoty na raty oraz w zakresie pktu 3. tj. oddalenia powództwa co do kwoty 2233,77 złotych z odsetkami umownymi oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu złożyli powodowie. Zarzucili naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 kpc, 232 kpc w zw. z art. 6 kc, 320 kpc, 102 kpc, a nadto przepisów prawa materialnego w postaci art. 385¹ § 1 kc, art. 359 § 2¹ kc, art. 58 § 1 i 3 kc, art. 36a, art. 45, art. 5 pkt 6, 6a oraz art. 30 ust. 1 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie punktu 2. wyroku, zasądzenie od pozwanej dalszej kwoty 2233,77 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów postępowania przed Sądem I oraz II instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zarzutom skarżących podniesionych w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające. Ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni aprobuje.

Zdaniem Sądu Okręgowego, ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd I instancji nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Rejonowy nie naruszył również przepisów prawa materialnego wskazanych w apelacji. Sąd Okręgowy w całości podziela pogląd Sądu I instancji, że zastrzeżona w umowie prowizja w wysokości 2.250 złotych zmierzała do obejścia prawa. Opłata ta miała pełnić rolę wynagrodzenia dla pożyczkodawcy za udzielenie pożyczki. Postanowienie umowy przewidujące taką jej wysokość - niemal w wysokości udzielonej pożyczki - powoduje, że koszty udzielonej pożyczki są nadmierne, krzywdzące konsumenta.

Również decyzja Sądu I instancji o rozłożeniu świadczenia na raty jest w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowe, nie narusza przepisu art. 320 kpc, bowiem uwzględnia zarówno trudną sytuację materialną pozwaną, jak i okoliczności zawarcia umowy pożyczki.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, orzekł jak w wyroku.